

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **M. Z.**

skazanego za czyn z art. 157 § 2 k.k. i art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 lipca 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 29/24,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt II K 3/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego M. K., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości na korzyść strony, którą reprezentuje, podnosząc w pkt II *petitum* kasacji następujące zarzuty rażącego naruszenia przepisów: 1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.; 2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.; 3) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.; 4) art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw.

z art. 201 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.; 5) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.; 6) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.; 7) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.; 8) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.; 9) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP; 10) art. 170 § 1 i 3 k.p.k.; 11) art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 52 § 1 k.p.k. w zw. z art. 60 § 1 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k.; 12) art. 9 § 2 k.k. w zw. z art. 155 k.k. Autor kasacji sformułował również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku „w zakresie pkt. I. 3”, tj. co do nawiązek orzeczonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych, „z uwagi na okoliczności podane w tym zakresie w uzasadnieniu niniejszej kasacji, jak również z uwagi na treść zarzutów nr II. 5 i 6 niniejszej kasacji”. W uzasadnieniu wniosku zaakcentował, że w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I.3 wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym dookreślono, za które spośród przypisanych skazanemu przestępstw orzeczono nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych, istnieje duże prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionego w tym przedmiocie zarzutu z pkt II.6 kasacji. obrońca podał, że w przypadku braku wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku w tym zakresie może dojść do wszczęcia postępowania komorniczego nakierowanego na egzekucję przedmiotowych nawiązek, a w konsekwencji egzekucji ze stanowiącej własność skazanego nieruchomości, w której zamieszkują jego żona oraz dzieci. Dodatkowo obrońca wskazał, że przedmiotowe nawiązki zostały ostatecznie orzeczone za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś w ocenie skarżącego, w odniesieniu do tego czynu sąd odwoławczy z naruszeniem zakazu *reformationis in peius* uzupełnił jego opis o znamiona niewskazane w wyroku sądu pierwszej instancji. Zdaniem obrońcy, także w tym zakresie istnieje duże prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionego w tym przedmiocie zarzutu z pkt II.5 kasacji, a w konsekwencji uniewinnienia skazanego od popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które orzeczono ww. nawiązki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazany w art. 532 § 1 k.p.k. mechanizm wstrzymania wykonania orzeczenia, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, ma charakter ekstraordynaryjny. Stanowi on odstępstwo od ogólnej reguły – wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. – według której wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu. Zastosowanie tej instytucji może wchodzić w rachubę jedynie w razie kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym oraz wykazania przez wnioskującego, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi więc dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania trybu przewidzianego w art. 532 § 1 k.p.k., bowiem wstępna analiza podstaw oraz motywacji nadzwyczajnego środka zaskarżenia – dokonana w niezbędnym zakresie dla rozpoznania przedmiotowego wniosku – nie pozwala na uznanie ewidentnej, niejako „*rzucającej się w oczy*” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie. Skarżący co do zasadniczej podstawy przypisania M. K. odpowiedzialności karnej, tj. art. 155 k.k., nie podnosi uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. (jedynie co do podstawy z art. 157 § 2 k.k. zgłasza zarzut braku skargi uprawnionego oskarżyciela), zaś awizowane zarzuty innego rażącego naruszenia prawa (w tym dotyczące rozstrzygnięcia reformatoryjnego sądu odwoławczego w zakresie nawiązek oraz zmiany opisu czynu z naruszeniem zasady *reformationis in peius*), nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie – bez szczegółowej analizy akt sprawy – przesądzać o ich zasadności czy niezasadności.

Reasumując, należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Podkreślić trzeba, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji, która to kwestia będzie przedmiotem rozstrzygnięcia w odrębnym postępowaniu, po szczegółowej analizie materiałów

sprawy. Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie stanowi swoistego prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzuca ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie kasacji. Nie oznacza nawet, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]